

Robert
Kapal

Píseň
pro
Kateřinu

VYŠEHRAĐ

*Kolikrát jsem si přál
pročítat ten čas ještě
jednou.*

Píseň pro Kateřinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Kapal
Píseň pro Kateřinu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Robert
Kapal
**Píseň
pro
Kateřinu**

Robert
Kapal

Píseň
pro
Kateřinu

VYŠEHRAĐ

© Robert Kapal, 2025
Illustrations © Veronika Zubíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-3055-2
ISBN e-knihy 978-80-267-3056-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3083-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3084-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Prolog

Za okny se hustě snáší sněhové vločky, všechno působí tak bíle. Venku i vevnitř. V nemocničním pokoji v tu chvíli nikdo jiný není. Je úplné ticho. Jen na chodbě slyší nervózně přecházející kroky. Odkládá tužku na noční stolek. Přeloží papír a zalepí jej do nemocniční obálky. Zase začíná doufat. A věřit. Bolest docela ustupuje a střídá ji pocit radosti. Takhle tedy vše začíná.

První část

Antikvariát Dullenbrug

Pavel Leitner stál opřený o kovové zábradlí lemující nábreží Starého Rýna v nizozemském Leidenu, přes brýlová skla hleděl na říční hladinu a kouřil. Byl sychravý říjnový den, ale nepršelo. Po nedaleké klenuté lávce Dullenbrug, která spojuje obě nábreží říčního ramene, proháněl vítr nějaký papír, snad reklamní leták, jinak po ní nikdo nekráčel. Hladina zrcadlila zataženou oblohu a nízké nábrežní domky z pálených cihel.

Stával tam takhle se svými cigaretami často, dokonce i v dešti. Jako by se ho projevy vnějšího světa vůbec netýkaly. Jeho vysoká a hubená postava s pomalu šedivějícími dlouhými vlasy svázanými do culíku byla už s koloritem starorýnského nábreží takřka nevyhnutelně spjata.

Podíval se na drobné hodinky, připevněné ciferníkem dolů na levém zápěstí. Půl páté. Dnes už nikdo nepřijde, to mu bylo jasné. Stihne si vypít poslední dnešní kávu a dočíst noviny. Ještě jednou potáhl z cigarety a odcvrknul její zbytek do řeky. Otočil se, přešel jednosměrnou ulici a vstoupil do antikvariátu, jenž

nesl jméno po nedaleké lávce – Dullenbrug – a jehož výloha přetékala stohy literárních děl.

Prošel prostornou místností lemovanou vysokými policovými skříněmi, vyplněnými stovkami nej-různějších knih, brožur, tlustých bichlí či tenouč-kých pamfletů, povětšinou v nizozemštině. Z jednoho z obou ratanových křesílek, která spolu s malým stol-kem stála podél výloh s výhledem na chodník, sesko-čil postarší černobílý kocour a Leitnerovi v patách se vydal do zadní místnosti s kuchyňkou.

Byla malá, ale velmi prakticky zařízená ještě Leit-nerovou bývalou ženou Lotte, drobnou blondýnkou s veselým úsměvem, s níž kdysi společně obývali něko-lik pokojů v patře nad antikvariátem. Od doby, kdy ho Lotte po patnácti letech manželství opustila, se stal nejčastěji používaným kuchyňským přístrojem kávo-var.

Leitner si připravil kávu, dosypal kocourovi granu-le do misky na kuchyňské lince a přesunul se zpátky do hlavní části antikvariátu. Usadil se na starou židli za pultem, na němž si rozložil aktuální vydání nizo-zemského deníku *De Telegraaf*, usrkl trochu horké kávy a dal se do čtení.

Za okamžik vyskočil na pult kocour, prošel se Leit-nerovi po novinách a nakonec se uvelebil na krabici se starými pohlednicemi, která stála uprostřed pultu mezi neuspořádaným množstvím nej-různějších knih, map a časopisů, jimiž si Leitnerovi zákazníci obvyk-le zalistovali při placení. Kocour trpělivě naslouchal

nekonečnému tikání nástěnných hodin a ospalýma očima pozoroval svého člověčího přítele, jak si za stolem pročitá zprávy.

Odněkud zpod haldy papírů se rozdrnčel telefon. Leitner sebou trhl a pohledem zkontroloval svoje hodinky, které právě ukazovaly minutu po páté. V pět svůj antikvariát obvykle zavíral. Kocour se ani nehnul, jako by to zvonění snad neslyšel, anebo ten telefonát dokonce čekal (kočky toho vůbec mnoho vědí, aniž by to lidé tušili), a dál v klidu pozoroval Leitnera. Ten zavřel noviny, přeložil je a odložil stranou. Pak vylovil zvonící telefon.

„*Boekhandel Dullenbrug*,“ zabručel do sluchátka.

„*Mr. Leitner?*“ ozval se mužský hlas anglicky.

„*Yes, speaking*,“ odpověděl Leitner.

„Tady je Petr ...škovský, volám z Prahy. Mluvíte česky, že ano?“ rozpovídal se hlas v češtině a s takovou naléhavostí a rychlostí, že se Leitnerovi nepodařilo zachytit jeho příjmení. Podle hlasu byl volající o poznání mladší než on a nutno podotknout, že to byla po hodně dlouhé době první čeština, kterou takto naživo slyšel. Leitner v ní sice stále četl knihy, to ano, tu a tam zhlédl i nějaký český film, který se dal v Leidenu sehnat na DVD, a celkem pravidelně si prohlížel na internetu české zprávy, aby věděl, co je *tam* nového, ale neměl v České republice nikoho, s kým by mohl být v kontaktu, s kým by mohl mluvit.

„Ano, mluvím česky,“ přisvědčil. „Jak vám mohu pomoci?“ Bylo divné slyšet po tolika letech z vlastních

úst češtinu. Zněl si najednou tak cize. „Budu už bohužel zavírat.“

„Ne, o to nejde,“ pokračoval hlas. „Vlastně, jak bych měl začít... Můj otec – před dvěma týdny zemřel.“ Petr ...škovský se odmlčel.

„To – to je mi líto,“ pokrčil Leitner bezděky rameny a čekal, co bude dál. Aniž tušil, o co jde, v předtuše něčeho neblahého začal palcem pravé ruky nervózně přejíždět po přehybu *De Telegraafu*. Jako by všechno, co přichází *odtamtud*, bylo špatné, podezřelé.

„Než otec zemřel, poprosil mě, abych... moc se omlouvám, já moc nevím, o co jde... Ale když jsem s ním v nemocnici při jedné z návštěv mluvil, dal mi pro vás nějaký dopis. Chtěl, abych vás vyhledal a ten dopis vám předal. Když jsem pak u něj byl naposledy, nezajímalo ho prakticky nic jiného, než jestli jsem vás už našel a zda vám ten dopis dám. Musel jsem mu to slíbit.“

Leitner se rozpačitě podrbal ve svých dlouhých prošedivělých vlasech. Nikoho už v té zemi neznal.

„A o jaký dopis jde? Já jsem nebyl v Čechách strašně dlouho, není to spíš nějaký omyl? Dovolal jste se do antikvariátu v Leidenu, v Holandsku, obávám se, že budete muset v pátrání po tom správném člověku, kterému ten dopis máte předat, pokračovat.“

Kocour se zvedl a s náznakem mírného znechucení seskočil z pultu, vydal se k oknu s výhledem na Starý Rýn a tam se uvelebil. Mladík v telefonu mlčel, nebylo slyšet nic. Leitner už chtěl zavěsit, když se však znovu ozval:

„Jste Pavel Leitner, narozen v roce 1945 v Praze? Emigroval jste v roce 1970 z Československa?“

Co je to za hru, pomyslel si Leitner. „Ano,“ odpověděl pomalu, „jsem Pavel Leitner, narodil jsem se v pětáctýřicátém v Praze a v Československu nežiju od roku 1970.“

„Víc mi toho otec o vás neřekl, nebylo snadné vás vypátrat.“

Kdo je jeho otec, nějaký estébák? „Od koho že je ten dopis, co mi máte předat?“

„Od Kateřiny Palečkové.“

Sluchátko Leitnerovi málem vypadlo z ruky. Rozčilením se zvedl ze židle. „Cože?“ zašeptal nepřirozeně přiškrceným hlasem. Kdy tohle jméno slyšel takhle nahlas naposledy? „To má být nějaký hloupý žert nebo provokace?“

„Ne. Znal jste ji?“

Teď byl chvíli zticha Leitner. Nebylo pochyb, že mladík našel správného adresáta. Ale proč má někdo proboha potřebu otevírat tuhle snad už čtyřicet let starou záležitost? „Ano, znal jsem Kateřinu Palečkovou,“ pomalu vyslovil její jméno. Znělo mu pořád jaksi libozvučně. „Ale ta už přece nežije...“

„Ne, nežije. Zemřela před dvaadvaceti lety.“

„Ano, vím. Tak jak je tedy možné, že mi tady vyprávíte, že máte od ní pro mne dopis?“

„Je datovaný 21. prosince 1970.“

Leitner sebou švihnul zpátky na židli. Zasněžený dvacátý první prosinec, ušmudlané okýnko vlaku,

které stahuje dolů, aby se vyklonil ven a naposledy se rozhlédl po nástupišti zhusta zasypávaném sněhovými vločkami, kde pospíchalo jen několik do kabátů zachumlaných opozdílů, šedých šmouh v jeho paměti. Dvacátý první prosinec, den, kdy padlo definitivní rozhodnutí, které mu změnilo život.

„Můj otec mi řekl, že ten dopis patří vám a že vás mám vyhledat, ať jste kdekoliv, a předat vám ho. Něco k tomu připsal a celé to zalepil do další obálky. Myslím jsem nejdřív, že je to nějaký stařecký vrtoch, jestli to tak můžu o tátovi říct, ale podle toho, jakým způsobem mě o to žádal, jak mě úpěnlivě držel za ruku, jakým pohledem na mě při tom hleděl, jsem pochopil, že je to pro něj skutečně velice důležité.“

Leitnerovi se točila hlava. Najednou před sebou viděl ještě mladou Kateřinu, jak stojí na Malostranském náměstí ve sněhové vánici, dívá se na něj těma svýma velkýma očima, ve kterých má slzy a výčitky. *A kde je šance pro mne, pro nás dva?* Slyšel jedna z jejích posledních slov, zase cítil tu její neodolatelnou vůni.

„Haló,“ ozval se mladík. „Jste tam ještě?“

„Ano, ještě tu jsem,“ odpověděl Leitner slabým hlasem. „Chcete tedy nadiktovat adresu, abyste mi mohl dopis poslat?“

„Ne, musel jsem tátovi slíbit, že vám to předám osobně.“

„Ale já jsem v Leidenu!“ zaprotestoval Leitner. „To chcete jet až sem?“

„No, nemám příliš na vybranou,“ odpověděl mladík. „Z Prahy do Amsterdamu jezdí autobus, už jsem se předběžně díval na spojení, tak že bychom se třeba nějak potkali, pokud by vám teda nevadilo přijet do Amsterdamu...“

Leitner mlčel. Kdoví, jestli vůbec vnímal. Hlavou se mu honily vzpomínky jako ve zrychleném filmu. Společná cesta autobusem s Kateřinou. Praha, Československo. Kolik že je to let? Čtyřicet? Proboha!

„Někde bych vám to předal, přespal v nějakém levnějším hotelu a druhý den bych jel zase autobusem zpátky.“

Zase ten autobus. „To chcete vážně absolvovat takovou dlouhou cestu?“ Leitnerovi to sice přišlo jako nesmysl, ale zároveň pocítil obrovskou zvědavost a jeho počáteční šok vystřídal pocit vzrušení: ten dopis, o kterém čtyřicet let vůbec netušil, že existuje, pro něj začal náhle hodně znamenat. Něco uvnitř, co už považoval za uzavřené, se dralo ven, zaplavovalo ho to a poprvé po mnoha letech si uvědomil, co podvědomě cítil celou dobu. Že to uzavřené rozhodně nebylo a z nějakého důvodu se to neuzavřelo ani tehdy, když se krátce po pádu železné opony dozvěděl o Kateřině smrti. Ten dopis byla naděje. Ačkoliv jakápak naděje, když už Kateřina dávno nežije?

„Bylo to tátovo poslední přání. Nechtěl nic jiného, než abych vám ten dopis předal osobně. Rád bych jeho poslední přání splnil.“

„Dobře, dobře, to by asi šlo, mohu zajet do Amsterdamu a potkat se tam s vámi.“

„Skvělé, děkuju,“ spadl mladíkovi kámen ze srdce, což bylo slyšet i přes těch tisíc kilometrů z Prahy až do Leidenu.

„Až budete mít tu autobusovou jízdenku, zavolejte mi znovu na tohle telefonní číslo, jsem tu každý den od osmi do pěti hodin. Domluvíme se, kdy a kde se potkáme.“

„Dobře, děkuju, v každém případě brzy zavolám.“

„Můžu se jen zeptat, vy jste, předpokládám, Kateřinu znal?“

Na okamžik se odmlčel. „Ano, samozřejmě. Byla to moje matka.“

Leitner zůstal chvíli mlčky sedět a zíral před sebe. Zaplavily ho vzpomínky. Nevracely se mu ale ani tak vzpomínky na dobu prožitou v Československu, jako spíš na to, co zažil poté. Navíc ještě takové zvláštní, banální detaily. Třeba jak stojí před západoněmeckým úřadem v Hamburku, v kapse nervózně žmoulá svůj za celý život jen dvakrát použitý československý pas a odhodlává se vstoupit dovnitř. Jak si před spaním na tvrdém kavalci v táboře pro československé uprchlíky u Hannoveru zacpává pod kousavou prošívanou dekou uši, aby ho nerušilo chrápání sousedů, a v šeru se slzami v očích hledí na tu fotografii. Na její fotografii. Vidí mřížovaný vzor koberce v předsíni svých vzdálených příbuzných v Mannheimu, kde rozpačitě

stanul s ošoupaným kufříkem, tím jediným, co mu zbylo, zatímco jeho prastrýc a prateta mlčky a se stejnou rozpačitostí pokyvují hlavami. Nebo jak zase uvažuje lodní ocelové lano na pachole na přístavní hráz, tentokrát v Duisburgu, a krabička cigaret mu přitom vypadne z náprsní kapsy bundy do temných vod Rýna. A co teprve zbytky těstovin plovoucí v napuštěném dřezu plném mastného nádobí, které myl na holandské zámořské lodi předtím, než se tam vypracoval alespoň na kuchaře, či to, jak se o pauze v amsterdamské tiskárně svého dobře známého *De Telegraafu* za bujarého smíchu svých kolegů marně učí dialektu nizozemštiny. Vzpomíná na červený zapalovač se siluetami členů kapely Beatles, který mu před zkouškami na leidské univerzitě půjčovala Lotte, aby se mu z nervozity ještě víc neklepala kolena.

A teď tu sedí, po čtyřiceti letech sám s kocourem v antikvariátu, a zase ho dohnala minulost. Ačkoliv – dá se to tak vůbec říct, že člověka minulost dohání? Není tomu spíše tak, že je všechno prožité neustále s námi, maximálně živé pod povrchem a ovlivňuje nás to stejným způsobem jako třeba plamen pod hrncem, který v něm přivádí vodu k varu? Je pak minulost dobou skutečně minulou, anebo spíš jen ukrytou, protože člověk ztrácí schopnost tuto část reality vidět přímo před sebou?

Leitner se zvedl a šel stáhnout rolety ve výlohách, přičemž si všiml, že se tam venku za okny spustil hustý

podzimní déšť. Vzal si kabát, zamkl dveře a vyšel ven na nábreží. Nadechl se deštěm pročištěného vzduchu, vytáhl límec kabátu výše ke krku a pomalu se sám, mezi dopadajícími kapkami, vydal nazdařbůh leidskými ulicemi.

Teprve venku, na vzduchu, mu došlo, že ten mladý muž, který mu volal, ten Petr, musí být syn Kateřiny a jejího muže Jana. No samozřejmě! Představil se jako Petr Vyškovský, jmenoval se po svém otci. To bylo to příjmení, které nerozuměl. Kateřina si Jana vzala, jak se o mnoho let později dopátral, poměrně krátce po Leitnerově odjezdu z Československa.

Jan Vyškovský, mladý, urostlý veslař, blondatý hezoun, který mu vždycky připomínal amerického herce Roberta Redforda, tedy zemřel. Vydal se za Kateřinou. Nemohl být ještě tak starý, vlastně byl dokonce o pár let mladší než Leitner! Kolik mu tak mohlo být, šedesát dva, šedesát tři. Odešel velmi brzy. Prý *starček* vrtoch, nebo jak to ten mladík do telefonu řekl. Leitner ho pořád viděl jen jako mladého, silného muže, nedovedl si ho představit na smrtelné posteli. Cítil železný stisk jeho ruky, když se tenkrát v hospodě Na Pekařce seznámili, a slyšel, jak mu o Kateřině svým zvučným hlasem říká: „Občas se nám vznáší někde v oblacích, nemám pravdu?“ Teď už se tam vznáší i on sám, napadlo ho.

Leitner se zastavil v obchodě tureckého prodávče a vrátil se do antikvariátu. Kocour ho přivítal svým

vyčítavým mňoukáním. Leitner mu nasypal do misky další granule a vystoupal po starých dřevěných schodech o patro výš, kde bydlel. Vyndal z lednice plechovku piva Grolsch a s chutí ji do sebe otočil.

„Zestárli jsme, jen Kateřina zůstane navždy mladá,“ přemítal a podíval se na sebe do zrcadla. Šedivé ustupující vlasy, vzadu stažené do krátkého ohonu, vrásky na čele, brýle s pěti dioptriemi, pohublá postava. Kateřina by ho už nejspíš ani nepoznala. Ostatně asi i Lotte by s tím měla problémy, a to je pryč jen pár let. Pár? Je možné, že už to bude deset roků? Za tu dobu Leitner docela sešel. Osamělý muž po nějaké době obvykle přestává pečovat o svůj zevnějšek.

Ze soukromé knihovny vylovil fotografickou knihu o svém rodném městě z roku 1970, kterou mu kdysi dala k narozeninám Lotte. Praha! Když to jméno vyslovil, vybavily se mu bůhvíproč dlažební kostky, kočičí hlavy se tomu v Čechách říkalo, a řeka Vltava. Vždycky měl tak nějak blízko k řekám, asi že se v mládí živil jako lodník. Posadil se s další plechovkou piva do křesla a Prezident mu vmžiku skočil na klín. Podrbal ho za ušima a pod krkem, a zatímco si kocour jako správný vladař spokojeně vrněl, Leitner upíjel pivo a obracel stránky s černobílými fotografiemi pražských gotických chrámů, renesančních paláců a barokních zahrad. Někde tam jsme i my, říkal si při pohledu na fotografie, jako už mnohokrát. Pociťil hluboký stesk. Po svém městě. Po svých rodičích.

Po mámě, která mu zemřela tak brzo, po otci, kterého umučili komunisti v Jáchymově, po dědovi s babičkou v Děčíně. Po svých přátelích a po svojí tehdejší lásce.

Petr znovu zavolal za dva dny. Měl zakoupenou jízdenku s příjezdem na amsterdamské nádraží Sloterdijk v sobotu. To znamenalo již pozítří. Leitner se ho znovu ptal, zda tu cestu určitě chce podstupovat, vždyť pojede celou noc, ale Petr trval na tom, že to svému otci slíbil. Leitner se zeptal na příčinu Janovy smrti. Měl prý třetí infarkt. Žil rychle, intenzivně, srdce to nevydrželo.

V pátek večer, tedy někdy v době, kdy už Petr autobusem odjížděl z pražského nádraží na Florenci, si Leitner ve svém antikvariátu přistavil schůdky k masivní knihovně za pultem, vystoupal na ně a z nejvyšší police odstranil několik tlustých Diderotových svazků. Ležela za nimi schovaná bílá krabice od bot, uzavřená papírovou lepicí páskou. Krabici Leitner vyjmul, položil ji na pult a Diderota opět vrátil na svoje místo.

Krabice vzpomínek na úplně jiný život, na jiného Pavla Leitnera. Vždycky si myslel, že ji jednou objeví Lotte, až on tady už nebude, ale mýlil se. Všechny vzpomínky na období před emigrací do krabice uložil v roce 1990, tedy před dvaceti lety. Vrátil se tehdy z Prahy, kterou navštívil poprvé od roku 1970. Chtěl v sobě všechno už jednou provždy uzavřít, jako by to bylo tak snadné.

Zapálil si cigaretu, už se ani neobtěžoval chodit kouřit ven, před antikvariát. Sejmul z krabice víko a podíval se dovnitř. Sešívačkou secvaknuté stránky jakéhosi strojopisného textu a na něm štos neuspořádaných černobílých fotografií. Namátkou v nich zalovil.

S mámou v den svých šestých narozenin na vltavském nábřeží nedaleko Národního divadla. To bylo rok předtím, než zemřela. Na fotografii jí to slušelo, ale ve tváři měla smutek – táta byl tou dobou už rok v jáchymovském lágru. Jeho fotku neměl.

Další fotografie, mírně rozmazaná, na které stál v montérkách na nákladní lodi, s krátkými hustými vlasy, v rukou ocelové lano a přihloupě se usmíval.

Zase Leitner, tentokrát s Majkou, drobnou nakrátko ostříhanou černo vláskou z Jugoslávie, a jejich společným kamarádem Tomášem nedaleko holešovického přístavu na mostě, který se, jak si pamatoval, jmenoval Libeňský. Vzpomněl si, že s Tomášem tehdy chystali amatérské divadelní představení, které spolu sami psali, a Majce v něm vždycky slibovali velkou roli. Ani už neví, o čem mělo být.

S hospodským na vernisáži obrazů, kterou u něj v hospodě s Kateřinou kdysi uspořádali. Zkoušel si vzpomenout na jméno té hospody, ale marně.

Úplně vespod poslední černobílá fotografie, v polovině přetátá rýhou od přehybu. Vzal ji do ruky. První týdny v emigraci, ještě v Západním Německu, tuhle fotku nosil přeloženou v náprsní kapse bundy

a ve chvílích, kdy mu bylo nejhůř, se z ní snažil čerpat sílu. Kateřina na ní stála v kupé jedoucího vlaku, opřená loktem o stažené okno. Dlouhé vlasy jí rozpustile vlály v průvanu, smála se, oči měla doširoka rozzářené a byla krásná. Vypadala šťastně.

Když teď tak hleděl na její pravidelná, jemná ústa, která kdysi vášnivě líbal, na vlasy vonící po heřmánku a ty její magické oči, pocítil touhu s ní alespoň na chvilku zase promluvit a znovu slyšet její podmanivý smích a kousavě vtipné komentáře. Potáhl z cigarety, přeložil fotografii a zasunul ji do náprsní kapsy u kabátu, který měl přehozený přes židli.

Pak znovu zalovil v krabici, vyjmul sešité strojopisné stránky, nadepsané stroze letopočtem 1970, a odložil je stranou, na pult. Na dně krabice spatřil vybledlou skicu starší ženy, kterou mu Kateřina kdysi věnovala. Zkoumavě se zahleděl na pár *unavených, avšak přívětivých očí neznámé ženy, v nichž se snoubily všechny smutky prožitých roků stejně jako jejich radosti či vášně*. Tak nějak to bylo. Zvláštní, že *tohle* si pamatuje. Třeba by Kateřina dnes vypadala nějak podobně, napadlo ho. Aniž nahlédl do stránek z roku 1970, opět vše uložil do krabice a zakryl ji víkem.

V sobotu ráno se rozloučil s kocourem a vydal se svým starým renaultem do Amsterdamu. Cesta po dálnici uběhla hladce, v centru města byl za pohodlných třicet pět minut. Auto nechal na parkovišti přímo u nádraží

Sloterdijk. Koupil si kelímek kafe, sedl si na lavičku a čekal. Pociťoval mírnou nervozitu z nadcházejícího setkání, a sice fotku nevyndal, ale stejně pro jistotu zalovil v náprsní kapse svého kabátu. Možná mu blízkost Kateřinina syna evokovala její jakousi nehmotnou přítomnost, jako by se na něj v tu chvíli odněkud, snad seshora, dívala.

Autobus z Prahy přijel asi deset minut před plánovaným příjezdem. Vystoupilo z něj dost lidí, především mladých. Leitner se zvedl, na jeden zátaah dopil kafe a vyhodil kelímek do koše. Když z autobusu vystoupil mladík s krátkými tmavými vlasy, jen s malým batůžkem na zádech, který jako jediný nezamířil k zavazadlovému prostoru za předními koly, hned věděl, že je to Petr. Podoba s Kateřinou se nedala zapřít, měl po ní výrazné tmavé oči, úzké rty a vysokou štíhlou postavu.

Leitner vykročil směrem k mladíkovi a zeptal se: „Petr Vyškovský?“

„Dobrý den, pane Leitnere.“ Potřásli si pravicemi.

„Jaká byla cesta? Musíte být hodně unavený.“

„Cesta byla v pohodě. Dlouho jsem nikde nebyl a po pravdě jsem docela uvítal, že jsem mohl na víkend všechno hodit za hlavu a být pár hodin jenom sám se sebou.“

Pousmál se a Leitnera skoro vyděsilo, že má stejný úsměv, jako mívala jeho matka.

„Musíte mít hlad, pojdte, mám tu auto. Znáám tu jednu výbornou kavárnu, dáme si snídani – ostatně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Píseň pro Kateřinu. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.